2020.12.13 Advent 3. vasárnapja

Ézs40,3 Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át!

Olvasmány: Zak8,16-23: Ezeket tegyétek: Mondjatok igazat egymásnak! Hozzatok igaz és békét szerző ítéletet kapuitokban! Ne tervezzetek magatokban egymás ellen semmi rosszat, és ne szeressétek a hamis esküt! Mindezt gyűlölöm én – így szól az Úr. Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: Ezt mondja a Seregek Ura: A negyedik, az ötödik, a hetedik és a tizedik hónapban tartott böjt vidám örvendezéssé és boldog ünneppé változik majd Júda házában. Csak szeressétek az igazságot és a békességet! Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még a népek és a többi város lakói, és az egyik város lakói elmennek a másikba, és ezt mondják: Gyertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is megyek! Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembe, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek. Ezt mondja a Seregek Ura: Azokban a napokban tízen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

Textus: Lk 1,67-79 Apja, Zakariás, betelt Szentlélekkel, és így prófétált: Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét. Erős szabadítót támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, amint kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva, hogy megszabadítson ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket; hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. Téged pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétájának neveznek majd, mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az ő útjait, hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére bűneik bocsánata által, Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa.

Keresztelő János apja Zakariás szól itt ebben a mai igeszakaszban. Szokták is ezt a szakaszt Zakariás énekeként is emlegetni.

Két részre oszthatjuk ezt az éneket. Az elsőben Istenről beszél, mint Atyáról. Felelevenítve az izraelita hagyományokat, hogy Dávid házából kell jönnie a Megváltónak, hogy megszabadítja a népet, s még sorolhatnánk. Azaz hogy emlékeztessen arra szövetségre, amelyet a néppel kötött az Örök Isten. S milyen érdekes, hogy mindezt azzal kezdi, hogy áldja az Istent. Egy ének amely azzal kezdődik hogy áldja az Istent. A régiből táplálkozva, azt felelevenítve áldással és hálával élni.

Megfontolandó számunkra is. Hogy gondoljuk meg mennyi mindenért lehetünk hálásak akár a saját életünkben, a saját családunkban, akár a gyülekezetünk közösségében, vagy az egyház egészére nézve. Hogy Isten miként volt

velünk meg elődeinkkel, hogy honnan volt erejük és bátorságuk kiállni a hitükért, élni s kiállni egymásért és a közösen vallott elvekért.

Én hiszem, hogy ebben igenis volt és van Istennek szerepe. Mégpedig nem kis szerepe.

Azonban a szakasz második része is fontos és hangsúlyos. Hiszen a kisgyermek, akit majd később Keresztelő Jánosként ismerünk meg, nos ő pedig arra hivatott, hogy készítse az Úr útját, hogy tanítsa az ő népét, hogy prófétája legyen a népnek.

S érdekes belegondolni ebbe a prófétai szerepbe. Van egy magyar mondásunk, ami előhozza ennek a szerepnek a kérdését, mikor azt mondjuk, hogy a próféta szóljon belőled. Azaz hogy a jövőt megjósoló, a jövőre tekintő ember legyen az illető. Meg persze amit mond az legyen jó, legyen pozitív jövő. Ami egy igencsak szűk értelmezése a prófétaságnak. Hiszen az Ószövetségben sem annyira a jövőbe látás kerül elő a prófétáknál.

Merthogy a próféta szerepe sokkal inkább a tanítás, az intés, mondhatjuk úgy is, hogy a nevelés, hogy az embereket Isten útján s útjára hívja és vezesse. A héber fogalomban egy elhívott hívó, míg a görög értelmezésben az istenség szószólója a nép előtt.[1] Ami azért is érdekes mert itt is van szó erről, hogy Jánosnak majd tanítani kell a népet az üdvösség ismeretére.

S ha egy pillanatra megállunk akkor igen azt látjuk, hogy tanulhatunk a hitünkről mind a mai napig. S nemcsak egy egy információt, vagy történelmi tényt, hanem tapasztalatok általi tanulás is lehetséges. Hogy jobban megismerjük a saját hitünket.

Ezért is érdekes az, hogy pl. a konfirmációnál szoktuk mondani, hogy egy felfedezőút a konfirmációs készülés. Felfedezzük a saját hitrendszerünket.

Ilyen jellegű feladat azonban adatik manapság is. Tanulni és tanítani. Hiszen mi protestánsok valljuk az egyetemes papság elvét. Azaz, hogy mindannyian, akik keresztyének vagyunk és felnőttek, felelősek vagyunk a saját hitünkért, de ugyanakkor a magunk környezetében az Isten ügyéért is. Folyamatosan tanulunk, amikor olvassuk a Bibliát, megbeszéljük a kérdéseinket, s elmélyülünk, de egyben másokat is tanítunk. Az életünkkel, a tetteinkkel, a hozzáállásunkkal. Hatással vagyunk másokra. Akkor is hogyha sokakra, de akkor is hogyha csak kevesekre.

S most amikor adventben várunk, akkor aktívan tesszük ezt. Akkor is hogyha otthon kellett lennünk, vagy elővigyázatosak voltunk és vagyunk ebben a különös helyzetben, de mégis figyelni tudunk, s mások figyelmét is felkelthetjük arra, aki jön az, aki által Isten meglátogat minket, hogy világítson a sötétségben, s hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára ahogyan igeszakaszunk fogalmaz.

Merthogy őt várjuk s ő van előttünk az adventi időszakban. Krisztus. S az ő békessége. S ha már tanulásról s tanításról esett szó, akkor maradjunk meg egy kicsit ennél. Mert számos kérdésben tanulhatunk és taníthatunk, de ezt a krisztusi békességet hadd emeljük ki.

---

[1] Erich Zenger u.a.: Einleitung in das Alte Testament, 8. Aufl., Kohlhammer, Stuttgart, 2012, 509-510

Nehéz krízishelyzetben békességre találni. De hadd ragadjunk meg ennél a mostani fogalmazásnál. ***Hogy lépteinket a békesség útjára igazítsa.*** Azaz a beékesség inkább út, inkább folyamat mintsem állapot ezek szerint. S én úgy hiszem hogy a Krisztusra tekintő várakozás az adventben is ennek a békesség útja, ahogyan a keresztyénség talaján állva azt mondhatjuk, hogy lehet bár krízisek tombolnak a világban, s őszintén látva néha bennünk is. De Krisztus vezethet minket a békesség útján.

S persze mondhatjuk hogy mennyire nem látjuk a békességet megvalósulni, meg jelen lenni, de nem úgy van hogy annak belülről kell kifelé hatnia? Hogy belső útjainkon békére vezet minket Krisztus, amelynek aztán kifelé is hatása lesz?

Talán egy ilyen belső út lehet az advent is. A karácsonyra várás, a Krisztus várás is. Ámen.

Áldás Fil4,4-5: Örüljetek az Úrban mindenkor, ismét mondom örüljetek. Az Úr közel.

Áldott adventet kívánva,

Kádas Richárd László